

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

BIBLIOTECA
PENTRU
TOȚI

Campania de Promovare a Culturii
este susținută și realizată în cooperare cu
Ministerul Culturii și Patrimoniului Național.

Colecția „Biblioteca pentru toți“ le-a oferit cititorilor români vreme de o sută de ani capodoperele literaturii române și universale, iar în 2009 s-a relansat cu gândul de a reedita titlurile clasice ale literaturii române. Îi vom reciti pe autorii ale căror opere ne-au însoțit viața și le vom lăsa de aici înainte moștenire celor dragi nouă cărțile devenirii noastre și ale devenirii lor. Un recurs cu care *Jurnalul Național* v-a obișnuit în ultimii ani de existență, recursul la România, care de acum va însemna un recurs la patrimoniul cultural național prin „Biblioteca pentru toți“, recurs ce va statua totodată răspândirea și păstrarea acestuia.

Marius Tucă
Jurnalul Național

MARIN SORESCU

LA LILIECI
(I-III)

*

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Mircea Sorbu

EDITURA
ART

MARIN SORESCU

LA LILIECI (I-III)

*

Prefață de Ion Pop

Fotografii din arhiva familiei, arhiva Muzeului Național
al Literaturii Române și din arhiva personală a lui Ionel Cucu

Copyright © 2010 Editura ART, pentru prezenta ediție

JURNALUL NATIONAL

Director general Director executiv Director marketing
Marius Tucă Sorin Stoian Adriana Ioniță

Piața Presei libere nr. 1,
Corp D, etaj VIII, București, Sector 1,
tel.: 021-318 20 37, fax: 021-318 20 35
E-mail: editura.jurnalul@jurnalul.ro

GRUPUL EDITORIAL ART

Comenzi – Cartea prin poștă

C.P. 78, O.P. 32, cod 014810, sector 1, București
tel.: (021) 224.01.30, 0744.300.870, 0721.213.576;
fax: (021) 224.32.87

Ne puteți vizita pe: www.editura-art.ro

Redactor: Mihaela Dobrescu

Tehnoredactor: Vasile Ardeleanu

Producție: Walter Weidle

Date despre colecția BIBLIOTECA PENTRU TOȚI:

www.jurnalul.ro; www.bibliotecapentrutoti.ro

Coordonator proiect: Ana-Maria Vulpescu

Design supracopertă:

GRIFFON & SWANS
creative services
www.griffon.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SORESCU, MARIN

La Liliaci / Marin Sorescu ; ed. stabilită și îngrijită de Sorina Sorescu; pref. de Ion Pop; tab. cronologic de Mihaela Constantinescu-Podocea; referințe critice de Sorina Sorescu. – București : Art, 2010
2 vol.

ISBN 978-973-124-499-0

Vol. 1. - ISBN 978-973-124-492-1

I. Sorescu, Sorina (ed. șt.)

II. Pop, Ion (pref.)

III. Constantinescu-Podocea, Mihaela (tab. cronologic)

821.135.1-1

LA LILIECI (I-III)

*

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

*Memoriei
părinților mei
Nicolîța și Ștefan Sorescu*

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

CARTEA ÎNTÂI (1973)

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Unde era o litografie scorojită înrămată de el, înfățișând
 Lupta de la Mărășești.
 – Care ești dumneata? – îl întrebam, să-i fac plăcere,
 pentru a nu știu câta oară.
 – Neică, ăsta! Mergea și-mi arăta cu vârful foarfecelor nemțești
 Un ins dezbrăcat până la brâu, aplecat pe pușca grea
 cu baioneta la vârf,
 Într-o atitudine de „ura“ plină de spaimă și de vitejie.
 Păi, să vezi cum a fost: era că ne mâncau păduchii, nene!
 Aveam ordin să ne spălăm cămășile în râu,
 Nici nu le-am pus bine la uscat, prin copaci,
 că s-a dat alarma: începuse atacul.
 Abia ne-am încins cu centironul, ne-am luptat la baionetă.
 Se auzea: trosc, trosc!
 Bunăoară ăl de aici trebuie să fie
 taică-tău, Fănică, Dumnezeu să-l ierte.
 Ne-am întâlnit după aia, când ne căutam cămășile...
 Se uscaseră, dar multe au rămas acolo, cine să le mai ia...

Se mai ducea o dată
 La litografie și într-un colț, unde se vedea o mare
 Învălmășeală de trupuri și baionete, îmi arăta alt ostaș
 Strigând ura, acolo pe peretele scorojit, și la Mărășești.
 E statul lui Fănică, vezi, așa era el voinic, bălan, n-a apucat
 să vă vadă și el mari.
 Se-ncrunta, luat de amintiri.
 Nea Florea avea pământ doar pe sub unghii, cum zicea el,
 Și „poate când oi muri, deasupra“.
 Muncea cu palma, săpa gropi de vie, scotea buturugi, pe Săliște;
 Avea secure, sapă, foarfecă, un coș de paie și cam atât.
 Nevastă-sa ținea toți sfinții, era un fel de calendar
 însemnat tot cu roșu, dar degeaba,
 Eu știam pe dinafară niște balade foarte lungi, că n-aveam
 treabă.
 Îi plăcea să i le spun la poartă pe nerăsuflete și legănând capul.
 Le prindeam și eu din zbor de la sora mea cea mare, Marioara,

Resp Care mi le citea doar o dată în întregime
 Și a doua oară, pe sărite, că n-avea timp
 Și asta, cu condiția să-i fac țevi pentru țesut,
 Ori să bag ață-n ac. Ea țesea mereu la război
 Dimie ori cusa fluturi la cămășile de zestre.
 Era înglodată în treburi, dar veselă și râdea tot timpul.
 Cum mă legănam eu la poartă pe versuri din bătrâni
 În admirația lui Nea Florea și a altora
 Care se strânseseră să caște gura,
 Apărea și Țața Măria cu furca în brâu și cu mămliga
 Să dea la câini – și da să treacă mai departe.
 Mărie, neică, mânca-te-ar stelnițele, îi zicea el nevestii,
 Cu care se tachina mereu, cu tandrețe, i-auzi cucul pe coastă,
 Ascultă și tu, fă, și crucește-te, că altfel toată ziua te-nchini.
 A căzut dintr-un car cu fân și și-a rupt gâtul.
 De fapt a rămas cu el țeapăn,
 Eu trebuie să mor, spunea, cu zâmbetul lui,
 Că nu știai: glumește ori vorbește serios.
 Ascultați-mă pe mine, o să mor,
 Că, uite, am început să mă-ntorc ca lupul.

LUPTA CU GĂRGĂUNII

Cei mai viteji dintre noi merg la gărgăunarița
 Descoperită într-o scorbură de salcie, o adevărată comoară,
 Și dau cu bulgări în gărgăunii
 Care sunt la fel de veninoși ca șerpii.
 Dacă te-nțeapă nouă dintr-o dată, mori umflat.
 Toată vitejia e să-i întărâți și la urmă să știi
 Cum să te aperi, fugind în zig-zag și acoperindu-ți mai ales fața.

Gărgăunii zădărâți, plini de otravă, vin spre noi val-vârtej
 Cu ácele de cumpănă, vâjâind ca săgețile,
 Se reped ca niște fiare, ca niște zimbri,
 Fiecare dintre noi se consideră Dragoș mândru ca un soare
 Și cu un roi întreg după el, chiuind, fuge în zig-zag.
 Eu m-am împiedicat, dar am avut noroc, nu m-a-nțepat decât
 unul,
 Dar tocmai de ochi!
 Și era și ochiul care abia-mi trecuse după albeață,
 Când mă zgâriase drept în pupilă o foaie de porumb, la rărițat.
 Se umflase ochiul cât pumnul, pesemne că își frânsese
 acul în pleoapă,
 Mă ustura groaznic și în secret mă interesam dacă și un singur
 Gărgăune e de ajuns ca să te dea gata.
 Mama zicea: bine ți-a făcut, n-am umblat eu cu tine
 Toată luna trecută să te vindec de albeață,
 De ce nu te-astâmperi? Uite, o să rămâi chior – și începea să
 plângă.
 Albeața fusese și mai dureroasă, îmi lăcrima ochiul încontinuu
 Și mă pregăteam să fiu chior pe lumea asta, cu mare jale,
 ca unul Surdu, care nici n-auzea.

În privința leacului, sfaturile femeilor pricepute erau împărțite.
 Unele au încercat cu zahăr, punându-mi sub pleoapă,
 Ca să roadă albeața și să-ndulcească
 Durerea și lacrimile,
 Dar era greu de găsit zahăr în tot satul, care nu se da în vânt
 după dulciuri.
 Până la urmă cineva a spus că numai laptele de femeie te face
 bine
 În cazuri de-astea pe viață și pe moarte,
 Și știi că vreo trei săptămâni m-a dus mama de mână
 pe la toate muierile care alăptau
 Și erau bucuroase să-mi picure și mie câte-o picătură-două în
 ochiul
 Care atunci simțeam că nu mă mai doare.
 Glumea câte una cu mama, de mă roșeam tot:
 Nicolică, de ce nu-l înțarci, cumnato, c-a început să muște.
 Am văzut atunci cu ochiul celălalt, rușinat, ce țâțe frumoase și
 bune
 Au femeile de la noi și cred că mai mult asta m-a făcut
 bine și mi-a ținut vederea.